

Pastýřský list pro slavnost Zmrtvýchvstání Páně 2016

Drazí bratři a sestry,

upřímně se radujte, protože Kristus vstal! Opravdu vstal a ukázal se jako vítěz nejen nad hříchem a smrtí. On přinesl řešení i bezvýchodné situace. Lidstvo, které zhřešilo, nedovedlo svou vinu napravit. On se nad námi smíloval. Aby nás ušetřil a zachoval spravedlnost, vzal naše hříchy na sebe a přinesl za nás smírnou oběť. Plni úžasu slavíme dnes velké vítězství Božího milosrdenství.

I nám, kteří se k němu hlásíme, ukazuje, že odpuštění, smíření a milosrdenství i v bezvýchodné situaci nabízí východisko a novou budoucnost, protože způsobuje něco samo o sobě nemožného, když promíjí, co je z hlediska spravedlnosti neprominutelné. Odpuštění dává možnost odblokovat a uzdravit i naše vztahy k Bohu a k bližním. Dává možnost, ale na nás záleží, jestli ji opravdu využijeme. Odpuštěním je zrušena příčina blokace, ale k uzdravení vztahu je třeba odpuštění skutečně přijmout, uvěřit mu a začít komunikovat, začít vytvářet vztah lásky, která se o druhého zajímá, naslouchá mu, chce jeho dobro a je ochotná se pro druhého angažovat.

Kristus svou obětí na Kalvárii spustil uzdravující lavinu milosrdenství. Odpustil mně a teď čeká, že tento dar předám dál, že odpovím odpuštěním všem, kteří se nějak provinili proti mně. Vůbec nemusím hledat důvody pro odpuštění. Skutečnost, že Bůh odpustil mně, je naprosto dostatečným důvodem k tomu, abych já odpustil všem a měl podíl na uzdravující lavině odpuštění.

Zmrtvýchvstalý Kristus se zjevoval učedníkům v různých situacích, aby jim dal zakusit, že je s nimi. Kéž by vstoupil i do naší společnosti! Co pro to můžeme dělat? Žít s Bohem! Naše prostředí nebude bez Boha, když aspoň já budu vnímavý na jeho přítomnost, když s ním budu v běžném životě počítat, když se ho budu ptát na jeho přání a budu se snažit líbit se mu, dělat mu radost.

Všichni můžeme vnášet Boha do světa a pomáhat k jeho vítězství. V naší zemi chodí v neděli do kostela skoro půl miliónu lidí. Skoro polovina z nás jde ke svatému přijímání. Po mši jdeme do světa a neseme v sobě Krista. Kdybychom ho neskrývali, ale vyzařovali, nemohl by náš svět být bez Boha.

Věříme, že Bůh je láska. Kdykoliv milujeme, miluje a působí v nás Bůh. Chcete někomu umožnit setkání s Bohem? Udělejte pro něho dobrý skutek z lásky. Nemějte strach ze skutků tělesného i duchovního milosrdenství. Jsou to nástroje evangelizace a zbožšťování prostředí. Je-li ten skutek opravdu z lásky, pak je z Boha. V dobrém skutku se lidé mohou setkat s Bohem. Stejně tak jedněte, když máte pocit, že vás Bůh opustil, že je daleko. Děláte-li skutky lásky, on sám ve vás působí, tak nemůže být daleko. Je ve vás.

Říkáte si snad: jaká škoda, že jsem nebyl mezi učedníky, kterým se Zmrtvýchvstalý zjevil? Pozor, on nám poradil, jak se můžeme setkávat s Ním, Zmrtvýchvstalým. On slíbil, že tam, kde jsou v jeho jménu shromážděni dva nebo tři, tam je on sám uprostřed nich. Dává

nám možnost vytvořit prostor, kde dochází k setkání s Bohem, který se zjevuje, dává příležitost zažít Ježíšovu přítomnost, setkat se s ním, nechat se jím oslovit.

Být v Ježíšově jménu ovšem předpokládá, že člověk není ve jménu svém, že zapře sám sebe, vyjde ze sebe, nesleduje svoje zájmy, ale hledá postoj lásky, která je začátkem cesty k hlubšímu poznání Krista a sjednocení se s ním. Cesta ke sjednocení se v Ježíšově jménu je společnou cestou. Moje láska druhému naslouchá, dívá se jeho očima, umírá sobě, aby v sobě udělala místo pro druhého, kterého přijímá takového, jaký je. Sebe umenšuje, aby druhý rostl.

Snad proto posílal Pán své učedníky hlásat evangelium Božího království po dvou. Sám byl mezi nimi, a proto mohli konat veliké skutky. Zmrtvýchvstalý se ukázal i dvěma učedníkům na cestě do Emauz. Chcete někoho přivést k Bohu? Dopřejte mu setkání s Kristem v našem společenství, aby ho mohl oslovit Ježíš sám. To je úkol církve, být tajemným Kristovým tělem, v němž se lidé mohou setkat s živým Kristem. Pokud toto církve neplní, nemůžeme se divit, že někteří říkají Kristus ano, ale církve ne. Ke splnění tohoto poslání stačí jen dva nebo tři Ježíšovi učedníci, kteří jsou sjednoceni v jeho jménu. I ta nejmenší buňka církve, každá rodina může být zářivým znamením Ježíšovy přítomnosti, která probouzí zájem, přitahuje a zapaluje ohněm Ducha.

Budou-li lidé Kristem uprostřed nás osloveni a uchvázeni, poběží za ním. Poznají-li štěstí Kristovy přítomnosti, budou sami přicházet a ptát se na jednotlivé kroky, jimiž se dá dojít k proměně obyčejné rodiny ve svaté společenství církve v malém. Když se podaří vytvořit společenství s Ježíšem uprostřed, poroste touha být s Ježíšem, poroste i láska k církvi, která se zakouší jako místo důvěrného života s Bohem.

Je to úkol náročný, ale nejde o nějaký přídavek či další úkol ke všem stávajícím, jde o naši proměnu, která umožní uzdravení našich farností. Jde o absolutní přednost Krista přede mnou samým. Jde sice o zapření sebe, ale zároveň o nejlepší seberealizaci a sebezdokonalení až ke svatosti, která není výsledkem osobních snah, ale je darem Krista, který vyzařuje z nás i z našich společenství. Pak můžeme být svědky zázraků a oživení církve, které bude dílem zmrtvýchvstalého Krista.

Děkuji všem, kteří se takto zapojí do oslavy Kristova vítězství, přeji velikonoční radost ze setkávání se Zmrtvýchvstalým i ve všedních dnech a všem ze srdce žehnám.

Váš

arcibiskup Jan